17/02/2021

Οφειλετικά τα γραφόμενα Εις τον κλεΐζοντα Θρόνον Αποστολικόν Μάρκου του Ευαγγελιστού

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Του Σεβ. Μητροπολίτου Πτολεμαΐδος κ. Εμμανουήλ

“… Αγαπώμεν Αυτώ ότι πρώτος ευηργέτησεν ημάς!…”

Στα Ονομαστήρια ενός Προκαθημένου σταματά για λίγο ο νους κι αρχίζει να μιλάει η καρδιά.

Άλλωστε πάντοτε μέσα στην εκκλησία μιλάμε τη γλώσσα της καρδιάς, ιδιαίτερα κάθε φορά που θέλουμε να αναφερθούμε σ’ έναν Εκκλησιαστικό ηγέτη που πρώτος αγωνιά και πρώτος πηδαλιουχεί το σκάφος της “νοητής νηός” όπως λέγεται και μάλιστα του Ιερού σκάφους της εν Αλεξανδρεία Εκκλησίας.

Έτσι σήμερα που “άγει” τα Ονομαστήρια Του, ο της Αλεξανδρείας Πρώτος – ο Πατριάρχης Θεόδωρος χρέος οφειλετικής ευγνωμοσύνης θεώρησα πρέπον αντί άλλων τυπικών γραμμάτων να καταθέσω στη “δημόσια τράπεζα” των σκέψεων την καρδιά μου ολόκληρη εν ευγνωμοσύνη προς το σεπτό πρόσωπο Του δι’ όσα “ειργάσατο εις εμέ…”

Ήδη έχουν συμπληρωθεί δέκα επτά έτη ιστορικών βημάτων της μεγάλης Πατριαρχείας Του.

Ο εορταζόμενος Πατριάρχης ακούραστα ως φρουρός ακοίμητος στις επάλξεις της ευθύνης και ποικίλων προβλημάτων “τρέχει” στην όλη Αφρική ίνα “ταις χρείαις αυτών” ανακουφίσει.

Φέρνει την Αφρική στο προσκήνιο της παγκόσμιας κοινότητας. Κοινοποιεί τον προβληματισμό και την αγωνία όλων των λαών που προσβλέπουν στο πρόσωπο του τον αληθινό και γνήσιο πατέρα.

Συμμετέχει στις αγωνίες και την μαρτυρία των εν αποστολή τεταγμένων Αγίων Ιεραρχών και του όλου ιερατικού σώματος γενόμενος ο ίδιος μέτοχος της κάθε Ιεραποστολικής σποράς “εν έργω και λόγω”.

Είναι ο κατ’ εξοχήν Ιεραπόστολος Πατριάρχης των τελευταίων δεκαετιών που έχει κυριολεκτικά οργώσει τον αποστολικό αγρό, απ’ άκρου εις άκρον της Αφρικής των μελλόντων.

Δεν υπάρχει χρόνος που να μην επισκεφθή μία, δύο ή και περισσότερες χώρες διψασμένες για “όργωμα” και “θερισμό” για την γνωστοποιήσει του ονόματος του Χριστού σε φυλές και λαούς που μόλις τώρα μαθαίνουν αυτό τό “υπέρ πάν όνομα”.

Αγωνία Του και προοπτική Του να κηρυχθεί Χριστός “εις πάντα τα έθνη” – και εις “έθνη τα μη ειδότα Θεόν…”

Προς τούτο ίδρυσε και ιδρύει νέες ιεραποστολικές εστίες.

Προσπαθώντας πάντοτε να βρει τους καταλληλότερους συν–εργάτες του αμπελώνος Κυρίου. Αναζητά και βρίσκει πρόσωπα που εμφορούνται από γνήσιο ιεραποστολικό φρόνημα, έτοιμα ν’ αναλώσουν τη ζωή τους γι’ αυτό που λέγεται μεταφορά του καθάριου ευαγγελίου λόγου στις ψυχές που “πεινάνε και διψάνε” για δικαιοσύνη και αγάπη.

Σ’ ένα κόσμο που “ξυπόλυτος” αναζητά τροφή στις γειτονιές της ανάγκης…

Ο Πατριάρχης Θεόδωρος έρχεται με χαμόγελο αισιοδοξίας και “ενδυσάμενος θώρακα πίστης και αγάπης” τους δίδει χαρά και ελπίδα εκεί που η ζωή φαίνεται να τελειώνει αφού νερό ως βασική πηγή ζωής σε πολλές περιοχές είναι ανύπαρκτο. Κι Εκείνος πορεύεται για να βρη τρόπους και πόρους να δώση μαζί με τους ιεραποστόλους αδελφούς ζωή εκεί που ο θάνατος μέσα από λοιμικές ασθένειες παραμονεύει!...

Έτσι διανύει χιλιόμετρα μέσα από ερημικούς και δύσκολους δρόμους για να πή ότι υπάρχει μια εκκλησία πέρα και πάνω από τοπικισμούς και εθνικισμούς που μπορεί θέλει και αγωνίζεται να τους αγαπά θυσιαστικά και μακριά από κάθε μορφής ιδιοτέλεια. Άλλωστε αυτό σημαίνει εκκλησία: αγάπη άνευ όρων και ορίων!...-αγάπη α-σύνορη με πρόταγμα το “όστις θέλει!”.

Αγάπη χωρίς διαχωριστικές γραμμές, φυλής γλώσσας, εθνότητας ή άλλων πολιτισμικών διαφορών και ιδιαιτεροτήτων.

Γνωρίζει καλά ο Πατριάρχης των του Χριστού πενήτων ότι ο Χριστός που με ιερα–ποστολικό πνεύμα κηρύσσουμε είναι και λέγεται Εσταυρωμένος... Κι αυτό από μόνο του είναι πολύ μεγάλο, πολύ δύσκολο αλλά και ωραίο αφάνταστα όταν το συλλάβει ο νους του Αφρικανού αδελφού που καλείται να πιστεύση σ’ ένα Θεό που ανέβηκε στο Σταυρό για κείνον και για κάθε άνθρωπο ... Κ’ αμέσως μετά να πιστεύση σ’ ένα Θεό Αναστάντα...

Αυτός ο Χριστός κηρύσσεται... “Ιησούς Χριστός και τούτος εσταυρωμένος...”

Αυτόν τον Χριστό ευαγγελίζεται “έως των κεράτων της Αφρικής” ο Πατριάρχης Θεόδωρος ο Β’ ο πλήρης αγάπης και Πατέρας πάντων των “εν γη, ερήμω και αβάτω” και κυρίως “ανύδρω” αγωνιζομένων αδελφών μας ιθαγενών.

Αυτός είναι ο Πατριάρχης ημών. Και σ’ Αυτόν απευθυνόμεθα σήμερα που το ονομά του Εορτάζει η όλη Εκκλησία.

Και του ευχόμεθα εκτενώς και όλως υιικώς εν τη Αγία ημέρα ταύτη περισσότερο εκ καρδίας καθαράς.

Κύριε Αυτόν τον Πατέρα και Επίσκοπο Των ψυχών μας διαφύλαττε με υγεία σταθερά και ακλόνητο για να ποιμαίνει με την ίδια πάντοτε σύνεση, σοφία, σωφροσύνη και πάνω απ’ όλα με την ίδια στοργή αγάπης το εν Αφρική ποιμνίο Του. Το ποίμνιο αυτό που εν “ψαλμοίς και ύμνοις και εν τυμπάνω και χορώ” κάθε φορά τον υποδέχεται ως αληθινό του πατέρα.

Ένα ποίμνιο που ζει και κινείται μέσα σε πρωτοχριστιανικούς ρυθμούς κι αυτό

είναι το θαύμα.

Να ζης το δύσκολο και αντιφατικό σήμερα με δεδομένα πρωτοχριστιανικά. Πρωτοχριστιανική πίστη με πρωτοχριστιανική εγκαρτέρηση “της κλάσεως του άρτου της ζωής” εκ των τιμίων χειρών του.

Και ο Πατριάρχης Του παλαιφάτου Αλεξανδρινού Θρόνου αυτό το βιώνει και το πραγματώνει στον πιο τέλειο βαθμό, γενόμενος “Τοις πάσι τα πάντα!” – Κάνοντας τον πόνο, την ανάγκη και τον καύσωνα των προβλημάτων δική του ζωή με ατέλειωτη προσφορά.

Εμείς δε οι ακολουθούντες και συμπορευόμενοι τον της μαρτυρίας του δρόμο και στην του Ευαγγελισμού των Εθνών ανήφορον πορείαν αεί επ’ εκκλησίαις θα ευχόμεθα το εν αναφορά ευχαριστιακό τω τετιμημένω Οιακοστρόφω:

Εν πρώτοις μνήσθητι Κύριε
του πατρός και Αρχιεπισκόπου ημών
Πάπα και Πατριάρχου Θεοδώρου
χαριζόμενον τη Αγία σου Εκκλησία
εν υγεία κραταιά εις
Έτη Πολλά.